

עמ"ת 11699/01/22 - וליד סלאמין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 11699-01-22
תיק חיצוני: 867749/2021

בפני	כבוד השופטת חיה זנדברג
עורר	וליד סלאמין על-ידי עו"ד מאיה גלעדי ז'ולסון
נגד	
משיבה	מדינת ישראל
	על-ידי עו"ד דניאל לויין בוטביה

החלטה

ערר על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ביאלין אלעזר) מיום 20.12.2021 במ"ת 33153-12-21.

כתב האישום

1. נגד העורר הוגש כתב אישום לבית המשפט קמא המייחס לו עבירות של כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק, פריצה לרכב בכוונה לגנוב בצוותא חדא, היזק לרכוש במזיד בצוותא חדא, גניבת רכב בצוותא חדא, נהיגה ללא רישיון נהיגה (מעולם לא הוציא) ונהיגה ברכב ללא ביטוח (ת"פ 33160-12-21).

2. לפי הנטען בכתב האישום, במועד כלשהו בין יום 14.12.2021 בשעה 19:30 ועד יום 15.12.2021 בשעה 01:00 נכנס העורר לישראל והגיע לשכונת עין כרם ביחד עם אחר. השניים התפרצו לרכב שחנה באחד הרחובות, שברו את החלון המשולש בדלת הימנית אחורית של הרכב ונכנסו לתוכו. העורר הרים את מכסה המנוע של הרכב, השניים קיצרו את הנתיכים שעל גבי מנוע הרכב ויחד הניעו את הרכב. מיד לאחר מכן, העורר נכנס לרכב ונהג בו מהמקום לכיוון מחסום חזמה. בשעה 01:25 לערך הגיע העורר למחסום חזמה אך כשהבחין בחסימה משטרתית בסמוך למחסום, ביצע פניית פרסה ונמלט מהשטחים בנהיגה ברכב עד שהגיע לרחוב אלטמן, אז עצר את הרכב בצד הכביש ואותר על ידי שוטר כשהוא יושב במושב הנהג.

הבקשה למעצר עד תום ההליכים

3. עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים (מ"ת 33153-12-21). בהחלטתו מיום 20.12.2021 קבע בית המשפט קמא כי קיימות בעניינו של העורר ראיות לכאורה ועילות מעצר שעניינן חשש להימלטות מהדין וחשש למסוכנות. בית המשפט קמא הוסיף וקבע כי במקרה הנוכחי להתרשמותו, לאחר העיון בתיק החקירה, אין במקרה הנוכחי חלופת מעצר שיכולה להסיר את החששות האמורים. לפיכך, קיבל בית המשפט קמא את בקשת המדינה וציווה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים.

4. על החלטה זו הוגש הערר הנוכחי.

הערר

5. בערר טענה באת כוח העורר כי היה מקום להורות על שחרורו של העורר בחלופת מעצר, והוסיפה וטענה שקיימת פסיקה המאפשרת שחרורם בחלופה של מי ששוהים בישראל שלא כחוק וביצעו בה לכאורה עבירות רכוש. זאת, מקום בו מדובר בצעירים ללא עבר פלילי, בדומה לעורר. לטענתה, יש מקום להורות על חלופת מעצר כאמור גם ביחס למי שניסה לכאורה שלא לעצור במחסום, כמתואר. עוד עמדה באת כוח העורר על הנסיבות האישיות של העורר ובני משפחתו, שמפאת צנעת הפרט לא נפרט.

6. מנגד, באת כוח המדינה ביקשה לדחות את הערר. לדבריה, הפסיקה קובעת כי נסיבות כגון אלו שבמקרה הנוכחי, בהן שוהה בלתי חוקי נכנס לישראל על מנת לבצע בה עבירה עם אחר, ולאחר ביצוע העבירה לכאורה הוא מבקש לצאת את ישראל ומנסה להתחמק מהמחסום המשטירי, מחייבות את מעצרו עד תום ההליכים.

דיון והכרעה

7. בהלכת **קונדוס** (בש"פ 6781/13, (4.11.2013)) הבהירה כב' השופטת ארבל את המסגרת המשפטית הנוגעת לענייננו, לאמור:

"מהם השיקולים העיקריים שראוי שינחו את בית המשפט הנדרש להכריע האם לשחרר נאשם לחלופת מעצר באזור?

שיקול מרכזי נוגע לעבירות המיוחסות לנאשם - האם מיוחסת לו אך עבירה בגין עצם הכניסה לישראל שלא כדין, או שמא מיוחסות לו גם עבירות נלוות. אין דומה מי שביצע עבירה של שהיה בלתי חוקית לבדה, למי שביצע לכאורה, בנוסף לשהייה הבלתי חוקית בישראל, גם עבירות אחרות... מקום שקיימות עבירות נוספות, שאלת ההתחמקות מן הדין אינה עומדת לבדה ולרוב יש לבחון גם את מסוכנותו של הנאשם, אם יפר את תנאי השחרור שעל קיומם אין למערכת האכיפה בישראל דרך לפקח באזור.

...מקום שהשהיה בישראל נוצלה ואולי אף יועדה למטרות ביצוע עבירות אחרות, יש לכך משום היבט נוסף של חומרה" (שם, בפסקה 11 להחלטה).

8. במקרה הנוכחי, בית המשפט קמא פסע במתווה שהורתה פסיקת בית המשפט העליון, ואין עילה להתערבותה של ערכאת הערעור בהחלטתו. בית המשפט קמא עמד על כך שלעורר מיוחסת לא רק העבירה של כניסה לישראל שלא כחוק, אלא גם עבירת רכוש שעניינה פריצה לרכב וגניבתו, והכול בצוותא חדא עם אחר. לכך יש להוסיף את התנהלותו של העורר עת נתקל במחסום המשטירי, כשלכאורה כשהבחין בחסימה משטרתית, ביצע פניית פרסה ונמלט מהשוטרים בנהיגה ברכב, התנהלות שבדאי אינה תורמת ליכולת ליתן אמון בעורר. לאחר כל אלו סבר בית המשפט קמא כי יש מקום לצוות על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, וכמתואר אין בהחלטתו זו שגגה.

9. העיון בפסיקה אליה הפנתה באת כוח העורר במסגרת טיעונה לפיו - כך לטענתה - אין בפסיקה אחידות בנוגע ליישומה של הלכת **קונדוס** הנ"ל, מעלה שלא ניתן לקבל את הטענה, והנכון הוא שהפסיקה בוחנת מקרה, מקרה לפי נסיבותיו, כמתחייב מהדין ומהלכת **קונדוס** עצמה, שהורתה כי בחינתה של חלופת מעצר "נעשית בכל מקרה על פי נסיבותיו" (שם, בפסקה 9 להחלטה). וראו גם דברי כב' השופט סולברג בבש"פ 1490/21 **אלפקיה נ' מדינת ישראל** (2021).

10. מכל מקום, בדיון שהתקיים נשאלה באת כוח העורר האם ביכולתו של העורר להציע הפקדה כספית משמעותית כתנאי להתייצבותו של העורר לדיון, כפי שנקבע בפסיקה שבאת כוח העורר עצמה הפנתה אליה. באת כוח העורר השיבה שאין ביכולתו של העורר להציע הפקדה כספית כאמור, וביקשה להסתפק בהפקדה כספית שאינה משמעותית נוכח נסיבותיו האישיות של העורר (ראו עמ' 2 לפרוטוקול. וראו גם הודעה מיום 16.1.2022). לכך לא ניתן להסכים, והדבר מבהיר שוב שלא קמה עילה להתערבותה של ערכאת הערעור בהחלטתו של בית המשפט קמא. והשוו, לעניין החשיבות שבהפקדה כספית משמעותית, לדברי כב' השופט פוגלמן בבש"פ 71/21 **חטיב נ' מדינת ישראל** בפסקה 4 להחלטה (2021); ולדברי כב' השופט ארבל בהלכת **קונדוס** הנ"ל, בפסקה 14 להחלטה.

11. בנסיבות אלו, דין הערר להידחות.

12. למען שלמות התמונה יוער כי במהלך הדיון שהתקיים בפניי הצעתי לצדדים כי הערר יידחה, תוך שלעורר תעמוד הזכות להגיש בקשה לעיון חוזר תוך 60 יום. זאת, מכיוון שהתיק העיקרי קבוע לדיון למועד קרוב ובשל התרשמותי כי מדובר בתיק שיכול להתנהל במהירות, והכול תוך שמירה על מידתיות בין תקופת המעצר לעבירה המיוחסת לעורר. מכיוון ששני הצדדים דחו הצעה זו, לא ראיתי להידרש לעניין זה. למען הסר ספק יובהר בזאת כי אין בכך משום הבעת עמדה כלשהי לעניין בקשה מעין זו, אם וככל שתוגש בהתאם לקבוע בדיון, וכל טענות הצדדים שמורות.

אשר על כן, הערר נדחה.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשפ"ב, 17 ינואר 2022, בהעדר
הצדדים (בהסכמתם).